

vilde jeg sige: For det Første maa de Herrer ikke stille deres Forslag subsidært, og for det Andet maa de gjøre det langt rigeligere, thi der er ikke Tvivl om, at de 15—1600, der komme ind under de 300,000 Kr., enkeltvis ville faae langt større Beløb, end efter det subsidære, ja endogsaa efter vort Forslag, de paagjældende Statsembeds- og Bestillingsmænd ville faae. Ærede Medlemmer ville navnlig lægge Mærke til, hvor besynderligt det ser ud, at man, naar man nu har 3,000 Embeds- og Bestillingsmænd med under 800 Kr., saa vil efter dette ærede Medlems principale Stilling man nu ikke unde dem en eneste Dre i samme Finantsaar, som man har stridt om — og netop fra samme Side — hvorvidt Lærere med indtil 800 Kr. ei blot skulde have tilsvarende Tillæg — 16—17 pCt. regner man det ud til — til deres Løn, men endogsaa ekstra saa meget, at de, som havde under 800 Kr., skulde have Tillæg lig med dem, som fik 800 Kr., hvad der for disse 3,000 Embeds- og Bestillingsmænds Vedkommende vilde blive ikke blot 16—17 pCt., men for Sommes Vedkommende op til 50 pCt., og for Enkelte endog op til 100 pCt. — Med det Samme, at man streb for dette fra denne Side, uden at faae det vedtaget, vil man nu overfor de 3,000 Embeds- og Bestillingsmænd principalt ikke unde dem en eneste Dre. Tæge vi hele Forslaget, gad jeg dog nok vide, efter hvilke Regler eller paa hvilken Maade de ærede Medlemmer, som nu principalt Intet ville gjøre, her ville forsvare denne Fremgangsmaade i den samme Samling at bevilge 300,000 Kr. til Fordeling væsentlig imellem 15—1600 kommunale Embeds- og Bestillingsmænd i samme Dieblis, som de ikke have en Dre tilovers til Statens Embeds- og Bestillingsmænd, som Alt i Alt dog staaar Statskassen og Lovgivningsmagten nærmere end de andre, som dog nærmest ere henvisste til Kommunerne, imedens af de ca. 4—5,000 af de 6,300, som der her er Tale om, Mange ikke have saa Meget, og alle øvrige i Gjennemsnit taget ikke mere at leve af end en Skolelærer. Hvorledes kan man paa den ene Side lægge 300,000 Kr. gennem Finantsloven ud til kommunale Bestillingsmænd med Lønninger, som ere højere end de, som her er Tale om, for en meget stor Del i alt Fald, medens man et Par Maaneder efter ikke har en Dre til Statens Embeds- og Bestillingsmænd, som staa Statskassen langt nærmere? Det Principale i dette Forslag og den Tilslutning, det vil faae her i Thinget, vil i højeste Grad interessere mig. — Det ærede Medlem mente, at ogsaa jeg maatte stemme imod en særlig Lov om Lønningsforbedring, fordi jeg i 1872—73 har stillet Forslag til en Dagsorden om at negte en særlig Lov. Ja, dersom det ærede Medlem har glemt de 7—8 Aars politiske Erfaringer, som Folkethinget har havt, eller har været fraværende og nu pludselig er faldet ned fra

Maanen her i Salen i samme Situation som den gang, saa kunde man have antaget, at en Mand kunde have talt faaledes; men Enhver veed jo dog, at, da vi forlangte dette Lønningsstillæg op paa Finantsloven og ønskede, at det skulde staa der, fordi det — hvad ogsaa jeg kan sige — ganske naturligt hørte hjemme der som en aarlig Bevilling, da mente vi gennem Finantsloven som Folkethingets Fæstning at være mere Herré over Forandringerne i disse Tillæg, end naar vi gave dem ved særlig Lov. Men ærede Herrer og det ærede Medlem maa dog vel have læst, hvad Folkethinget i den Henseende har lært i de senere Aar, at den Antagelse har vist sig for Tiden at være en Skuffelse. Allerede da vi naaede til den 14de Mai 1875, den første Gang, da disse Tillæg bleve indførte paa Finantsloven, maatte vi kjøbe denne Indrømmelse ved at gaa til, ikke 2,500 Kr., men til 4,000 Kr. og med et Maximum, som var 400 Kr., med langt mere Tillæg, end der tidligere havde været Tale om, og kjøbe den ikke blot dermed, men med anden Tilslutning i Diktat fra Finantsfællesudvalget. Senere vide de Herrer vel, hvorledes det er gaet dette Thing — jeg vil ikke just sige dette valgte Folkething, men det Folkething, der for en væsentlig Del bestaar af de samme Medlemmer — hvorledes det senere er gaet det med Behandlingen af Finantsloven. Det er ikke dette eller hint enkelte Punkt, som det gjælder om paa Finantsloven, men det gjælder om at kunne have de Folkethingets forfatningsmæssige Stilling lige overfor Finantsloven i det Hele. Men hvorledes er det selv der i Hovedsagen gaet? Har ikke det ærede Medlems nyeste, intime Venner høit og lydelig forkyndt, at, naar Regjeringen udsteder en provisorisk Finantslov, have vi ikke Andet end at bevilge Penge? — Dette var ikke blevet sagt i 1872—73; den Erfaring, Folkethinget nu har gjort i 6—7 Aar, var ikke prøvet dengang. Nu siger jeg, at for Dieblillet anser jeg det for heldigst for alle Parter at holde den Slags Stridsspørgsmaal ude indtil videre, og jeg vil finde det meget ufornuftigt, om nogen Opposition, der bestaar af dem, som have erhvervet denne Erfaring, fra den ene eller anden Side under disse Forhold vil søge at reise Opposition under Former, som de ikke under langt lykkeligere Forhold have kunnet fastholde. Derfor siger jeg, at dette Forslag hører naturligere under disse Omstændigheder og langt sikrere hjemme paa en særlig Lov end paa Finantsloven, og jeg finder det rigtigt af Regjeringen, at det ikke har optaget det paa Finantsloven, men paa en særlig Lov. — Det er overordentlig interessant at se, at netop det ærede Medlem skal med sine Forslagsstillere være Løft for den mandhaftige Opfattelse af Finantsloven, som har faaet en saa fortrinlig Forklaring i Omstændigheder, som nu ere bekendte for os alle sammen. — Jeg vil foreslaa, at de Herrer bleve i Stand til at føre en Opposition en-